

Spekulant, besad ikke denne blege Mands Frygtløshed overfor Blodsudgydelsen men overlod det helst til andre at give hans Ofre Naadestødet. I dette Tilfælde henviste han til »Proprietær« Nørrehave, hvem Per forøvrig selv havde haft i Tankerne, og som jo ogsaa var den, der oprindeligt havde sat dem i Forbindelse med hinanden.

Dagen efter søgte saa Per den som Agerdyrker forklædte Storspekulant, der boede i en standsmæssig udstyret Villa paa Frederiksberg.

Den bredmavede Jyde, som nok havde hørt Rygtet om den hævede Forlovelse men uden at ville tro derpaa, tog imod ham med sit trohjerstigste Smil og et varmt, ja svedigt Haandtryk. Men Per havde ikke talt længe, før Manden blev tavs; og hans smaa, hvidfrynsede Svineøjne fik travlt med fra Siden at undersøge Ringfingeren paa Pers højre Haand. Den plumpe Bonde blev bredere og bredere i sin forgyldte Lænestol, jo længere Per talte. Tilsidst lagde han Armene over Brystet og erklærede afgørende, at han ikke vilde have med den Sag at bestille.

Per begyndte at blive utaalmodig. Han erindrede Manden om, at det var ham selv, der i Foraaret havde foreslaaet et Samarbejde og det under Former, som gjorde hans — Pers — Henvendelse til ham fuldkommen berettiget. Men Proprietæren rystede uanfægtet paa Hovedet og gentog paa sit Købstadjysk: